

[Cat/Cast] Mobilització i Unitat Popular: línies vermelles per a futures renúncies

PAU JUVILLÀ :: 21/04/2014

Una presión popular que, en nuestro País, actúa verso la emancipación nacional y social, inseparables una de la otra

Catalan

Podríem trobar desenes de cites de la importància i la necessitat de l'existència de poder popular. D'allò que fa que les persones, cohesionades, unides i revoltades constitueixin una rosa de foc, a imatge d'aquella ciutat que s'alça per damunt de elits per demanar drets i justícia.

Aquí, generacions de cultura de la transició, han inculcat que la democràcia era la delegació de la voluntat popular en uns partits polítics (en el millor dels casos, gestors o tecnòcrates en el pitjor) perquè s'ocupessin de les institucions passant un examen cada 4 anys. Una prova que manté les estructures de poder i els models intactes, que canvia persones i ens redueix a la resta a vots i electors.

Malgrat tot, organitzacions, col·lectius, marees i persones han creat, poc a poc i, xarxes i nodes de construcció de voluntats col·lectives organitzades en centenars d'espais de trobada comuna. Una feina d'empoderament popular que ha situat al poble, al conjunt de totes i tots, en el centre de les decisions col·lectives, que nega la delegació de la voluntat popular i que exigeix, cada cop més, comptes i explicacions.

Una mobilització i una unitat popular que marca línies vermelles de forma preventiva de futures renúncies, retallades o concessions del poder als mercats i als cercles de poder; i que del contrari, en absència d'aquesta vigilància popular, campen lliures els interessos privats per sobre de l'interès general.

Una pressió popular que, al nostre País, actua vers l'emancipació nacional i social, indestriables una de l'altra.

Així, per exemple, el gener del 2013 l'Ajuntament de Lleida feia pública la intenció d'externalitzar la gestió i manteniment de tota la xarxa de l'enllumenat públic, iniciant així una nova onada de privatitzacions. Amb anterioritat la Paeria ja havia privatitzat (amb governs del PSC en solitari, amb ICV o amb el tripartit) d'altres serveis municipals com recollida d'escombreries, aigua o autobusos, sense cap oposició per part de la resta de partits del ple.

En aquest cas però ha estat diferent, la mobilització de col·lectius, organitzacions i ciutadans/es de Lleida han donat com a resultat l'inici d'un debat a l'entorn de la privatització (externalització segons l'eufemisme d'alguns) dels serveis públics municipals.

Dos manifestos el 2012 i 2013 en defensa dels serveis públics signat per sindicats, partits,

associacions de veïns i d'altres col·lectius, una recollida de signatures i finalment una audiència pública han posat sobre la taula el debat en sobre quina mena de gestió han de tenir aquests serveis. Tant es així que tots els partits s'han hagut de posicionar (alguns sortosament variant la seva posició anterior), el govern municipal fa ara mans i mànegues per justificar el perquè de les properes externalitzacions i la recent creada Assemblea en Defensa dels Serveis Públics ha convocat, dins del context del multireferendum, una consulta per debatre sobre la municipalització del servei d'abastament d'aigua.

Sens dubte, el debat públic, l'organització i la pressió popular han posat en el centre del debat les privatitzacions mes enllà de les intencions i voluntats dels partits polítics que ocupen les cadires en el saló de plens de la Paeria.

En un altre ordre de coses, fa gairebé 15 anys que el Partit Popular i Convergència i Unió signaven d'amagat l'anomenat "pacte del Majèstic". Un acord que donava majories als uns i als altres en les diverses cambres Estatals i autonòmiques i contenia una sèrie de concessions en per ampliar les competències autonòmiques de Catalunya.

Un estatut retallat, un pacte fiscal fallit i algunes terceres vies mortes han dut a un creixement de les persones compromeses en defensa de l'emancipació nacional. Una força que ha crescut progressivament i que, sortosament, ha desbordat als partits polítics col·locant-los a remolc d'una voluntat col·lectiva.

Des de diverses entitats i organitzacions però, de manera significativa des de l'Assemblea Nacional Catalana, s'han aplegat centenars de persones i milers de voluntats per defensar la independència i evitar que es doni un pas enrere.

Es només amb aquesta pressió continuada que evitem una altra traïció dels líders, un nou pacte del Majèstic soterrat i vergonyós. Només una societat civil organitzada, activa, vigilant i exigent evitarà que els partits d'ordre sucumbeixin a l'oferta, que arribarà sense cap mena de dubte, d'unes molles per conservar l'status quo.

I només la unitat popular continua, tenaç i infatigable de les esquerres transformadores, permetrà que el país que construïm sigui, a banda de lliure, complert i just socialment.

Castellano

Podríamos encontrar decenas de citas de la importancia y la necesidad de la existencia de poder popular. De aquello que hace que las personas, cohesionadas, unidas y sublevadas constituyan una rosa de fuego, a imagen de aquella ciudad que se levantó por encima de élites para pedir derechos y justicia.

Aquí, generaciones de cultura de la transición, han inculcado que la democracia era la delegación de la voluntad popular en unos partidos políticos (en el mejor de los casos, gestores o tecnócratas en el peor) porque se ocuparan de las instituciones pasando un examen cada 4 años. Una prueba que mantiene las estructuras de poder y los modelos intactos, que cambia personas y nos reduce al resto a votos y electores.

A pesar de todo, organizaciones, colectivos, mareas y personas han creado, poco a poco i,

redes y nodos de construcción de voluntades colectivas organizadas en centenares de espacios de encuentro común. Un trabajo de acumulación popular que ha situado en el pueblo, al conjunto de todas y todos, en el centro de las decisiones colectivas, que niega la delegación de la voluntad popular y que exige, cada vez más, cuentas y explicaciones.

Una movilización y una unidad popular que marca líneas rojas de forma preventiva de futuras renunciaciones, recortes o concesiones del poder a los mercados y a los círculos de poder; y que del contrario, en ausencia de esta vigilancia popular, campen los intereses privados por encima del interés general.

Una presión popular que, en nuestro País, actúa verso la emancipación nacional y social, inseparables una de la otra.

Así, por ejemplo, el enero del 2013 el Ayuntamiento de Lleida hacía pública la intención de externalizar la gestión y mantenimiento de toda la red del alumbrado público, iniciando así una nueva oleada de privatizaciones. Con anterioridad la Paeria ya había privatizado (con gobiernos del PSC en solitario, con ICV o con el tripartito) otros servicios municipales como recogida de basuras, agua o autobuses, sin ninguna oposición por parte del resto de partidos del pleno.

En este caso pero ha sido diferente, la movilización de colectivos, organizaciones y ciudadanos/se de Lleida han dado como resultado el inicio de un debate en el entorno de la privatización (externalización según el eufemismo de algunos) de los servicios públicos municipales.

Dos manifiestos el 2012 y 2013 en defensa de los servicios públicos firmado por sindicatos, partidos, asociaciones de vecinos y otros colectivos, una recogida de firmas y finalmente una audiencia pública han puesto sobre la mesa el debate en sobre qué tipo de gestión tienen que tener estos servicios. Tanto se así que todos los partidos se han tenido que posicionar (algunos variando su posición anterior), el gobierno municipal hace ahora manso y mangueras para justificar el porque de las cercanas externalizaciones y la reciente creada Asamblea en Defensa de los Servicios Públicos ha convocado, dentro del contexto del multi referendum, una consulta para debatir sobre la municipalitzación del servicio de abasto de agua.

Sin duda, el debate público, la organización y la presión popular han puesto en el centro del debate las privatizaciones mas allá de las intenciones y voluntades de los partidos políticos que ocupan las sillas en el salón de plenos de la Paeria.

En otro orden de cosas, hace casi 15 años que el Partido Popular y Convergència i Unió firmaban a escondidas el llamado “pacto del Majèstic”. Un acuerdo que daba mayorías a los unos y a los otros en las diversas cámaras Estatales y autonómicas y contendía una serie de concesiones en para ampliar las competencias autonómicas de Cataluña.

Un estatuto recortado, un pacto fiscal fallido y algunas terceras vías muertas han llevado a un crecimiento de las personas comprometidas en defensa de la emancipación nacional. Una fuerza que ha crecido progresivamente y que, , ha desbordado a los partidos políticos colocándolos en remolque de una voluntad colectiva.

Desde varias entidades y organizaciones pero, de manera significativa desde la Asamblea Nacional Catalana, se han reunido centenares de personas y miles de voluntades para defender la independencia y evitar que se dé un paso atrás.

Se sólo con esta presión continuada que evitaremos otra traición de los líderes, un nuevo pacto del Majèstic sepultado y vergonzoso. Sólo una sociedad civil organizada, activa, vigilando y exigente evitará que los partidos de orden sucumban a la oferta, que llegará sin ningún tipo de duda, de unas migas para conservar el status quo.

Y sólo la unidad popular continúa, tenaz e infatigable de las izquierdas transformadoras, permitirá que el país que construimos sea, además de libre, cumplido y justo socialmente.

<https://ppcc.lahaine.org/cat-cast-mobilitzacio-i-unitat-popular-l>